

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 05. 2021, sp. zn. 30 Cdo 207/2021, ECLI:CZ:NS:2021:30.CDO.207.2021.1

Číslo: 1/2022

Právní věta:

Nedostatek způsobilosti žalobce být účastníkem řízení v den jeho zahájení vede vždy k zastavení řízení a nemůže být zhojen cestou tzv. neodkladného úkonu za zemřelého. Jednání zmocněnce v takovém případě musí být činěno již jménem právních nástupců zůstavitele.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.05.2021

Spisová značka: 30 Cdo 207/2021

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podmínky řízení, Právní nástupnictví, Způsobilost být účastníkem řízení

Předpisy: § 103 o. s. ř.

§ 104 odst. 1 o. s. ř.

§ 107 odst. 1 o. s. ř.

§ 23 o. z.

§ 449 odst. 1 o. z.

§19 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. [26 Cdo 400/2001](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2401/2003](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. [30 Cdo 792/2010](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. [32 Cdo 544/2008](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. [21 Cdo 4947/2008](#), uveřejněné pod číslem 87/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2000, sp. zn. 26 Cdo 361/2000

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 1999, sp. zn. 2 Cdon 657/97

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1056/96

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 21. 5. 1942, sp. zn. R I 147/42, Vážný 18.287 civ.

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce v rozsahu, ve kterém směřovalo proti výroku I usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2020, sp. zn. 70 Co 330/2020, jímž byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně a řízení bylo zastaveno.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V projednávané věci byla soudu doručena dne 23. 7. 2019 žaloba, kterou se měl I. T. coby žalobce zastoupený advokátem, domáhat zadostiučinění ve výši 331 520 Kč s příslušenstvím za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 35 Cm 313/2006.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „soud prvního stupně“) svým rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 18 C 164/2019-49, uložil žalované zaplatit J. T. částku 153 600 Kč s příslušenstvím (výrok I), žalobu v částce 177 920 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II), a rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč (výrok III).

3. Soud prvního stupně při rozhodování vycházel ze skutečnosti, že přestože byla žaloba podána původně jménem I. T., který zemřel dne 29. 3. 2019 (k podání žaloby tedy došlo téměř čtyři měsíce po jeho smrti), po skončení pozůstalostního řízení podal J. T. jako dědic I. T., „návrh na pokračování v řízení“. Soud prvního stupně postupoval dle § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) a následně vydal usnesení dne 16. 12. 2019, č. j. 18 C 164/2019-32, kterým rozhodl o procesním nástupnictví a připustil, aby J. T. vstoupil do řízení jako žalobce na místo I. T. Následně soud prvního stupně žalobu věcně projednal a o věci rozhodl rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, č. j. 18 C 164/2019-49.

4. Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) napadeným usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a řízení zastavil (výrok I usnesení odvolacího soudu) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II usnesení odvolacího soudu).

5. Odvolací soud z podnětu odvolání podaného žalovanou přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně s tím, že se nejprve zabýval splněním podmínek řízení. Odvolací soud uzavřel, že podmínky řízení, konkrétně způsobilost být účastníkem řízení, musí být splněny ke dni zahájení řízení (podání žaloby). Nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení nelze dodatečně zhojit, a o sporu tak nelze věcně rozhodnout. Zesnulý I. T., nedisponoval právní osobností (a tedy i způsobilostí být účastníkem řízení) již čtyři měsíce před podáním žaloby, kterou tak nelze považovat za „nezbytný úkon“ advokáta. Neexistujícího účastníka nelze zaměnit za jiného žádnou z cest, které jinak občanský soudní řád připouští. Jediným možným postupem bylo okamžité zastavení řízení; soud prvního stupně nicméně nesprávně rozhodl o procesním nástupnictví. Rozsudek soudu prvního stupně tedy trpí neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, proto jej odvolací soud zrušil a řízení ve věci zastavil. Odvolací soud nadto podotkl, že procesně korektním postupem by bylo podat žalobu jménem v úvahu přicházejících dědiců, a po skončení dědického řízení by jako účastník mohl dále vystupovat pouze ten, jenž by disponoval uvedeným nárokem.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Usnesení odvolacího soudu napadl J. T. (dále jen „dovatel“) v celém rozsahu včasným dovoláním, v němž namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku neodkladného úkonu učiněného původně zmocněným advokátem po smrti zmocnitele. Dovatel spatřuje splnění podmínky přípustnosti v tom, že tato otázka dilem nebyla v rámci rozhodovací praxe Nejvyššího soudu řešena a dilem je řešena dovolacím soudem rozdílně. Z obsahového hlediska následného textu dovolání je však zřejmé, že se dovatel domnívá, že se odvolací soud při řešení předestřené otázky odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Dovatel uvádí, že na projednávanou věc se uplatní ustanovení § 449 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), podle kterého učiní zmocněnec po smrti zmocnitele ještě vše, co nesnese odkladu, aby jeho právní nástupce neutrpěl újmu. Podání žaloby advokátem za zesnulého lze podle dovatele považovat za takový neodkladný úkon, neboť k úmrtí poškozeného došlo až poté, co u žalované předběžně uplatnil svůj nárok a zároveň v době zahájení soudního řízení ještě nebylo známo, kdo jsou jeho dědici. Podání žaloby až po skončení dědického řízení nebylo možné z důvodu hrozícího promlčení nároku na přiznání přiměřeného zadostiučinění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Dle dovatele jsou na projednávanou věc použitelné závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. [26 Cdo 550/2020](#), podle kterého újmou ve smyslu § 449 odst. 1 o. z. se rozumí jakákoliv ztráta, úbytek nebo poškození práv, jimž lze předejít neprodleným jednáním zmocněnce. Odvolací soud se tak dopustil nesprávného právního posouzení, jež z ustanovení § 449 odst. 1 o. z. činí prakticky obsoletní normu. Dovatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení Městského soudu v Praze změnil ve výroku I tak, že se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje, a ve výroku II tak, že se žalobci přiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Zároveň navrhl, aby mu byla přiznána i náhrada nákladů dovolacího řízení.

7. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle o. s. ř., ve znění účinném od 1. 2. 2019 (viz čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb.).

9. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou (tj. osobou, o jejíchž právech a povinnostech bylo napadeným usnesením odvolacího soudu rozhodnuto) a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

10. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

11. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

12. V projednávané věci byl dovoláním napaden rovněž výrok II usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Takové dovolání je však podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. objektivně nepřípustné, proto jej v tomto rozsahu Nejvyšší soud odmítl, aniž by mu bylo umožněno

se zabývat jeho věcnou správností.

13. Dovolání je ovšem přípustné pro vyřešení právní otázky, zda lze podání žaloby po smrti zmocnitele jeho jménem považovat za neodkladný úkon zástupce ve smyslu § 449 odst. 1 o. z., neboť tato otázka dosud nebyla v uvedených souvislostech v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Dovolání není důvodné.

15. Dle § 19 o. s. ř. má způsobilost být účastníkem řízení ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.

16. Dle § 23 o. z. má člověk právní osobnost od narození až do smrti.

17. Dle § 28 odst. 5 o. s. ř., ztratí-li zastoupený způsobilost být účastníkem řízení, popřípadě zemře-li nebo zanikne-li zástupce, plná moc zaniká.

18. Dle § 103 o. s. ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

19. Dle § 104 odst. 1 o. s. ř., jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví.

20. Dle § 107 odst. 1 o. s. ř., jestliže účastník ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením.

21. Dle § 449 odst. 1 o. z., zemře-li zmocnitel nebo vypoví-li zmocněnec zmocnění, učiní zmocněnec ještě vše, co nesnese odkladu, aby zmocnitel nebo jeho právní nástupce neutrpěl újmu. Jeho právní jednání má tytéž účinky, jako by zmocnění ještě trvalo, neodporuje-li tomu, co nařídil ještě zmocnitel nebo jeho právní nástupce.

22. Podle § 20 odst. 6 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, nedohodne-li se advokát s klientem jinak nebo neučiní-li klient jiné opatření, je advokát povinen po dobu 15 dnů ode dne, kdy smlouva o poskytování právních služeb na základě výpovědi podle odstavců 1 až 5 nebo z jiného důvodu zanikla, činit veškeré neodkladné úkony tak, aby klient neutrpěl na svých právech nebo oprávněných zájmech újmu. To neplatí, pokud klient advokátovi sdělí, že na splnění této povinnosti netrvá.

23. Občanský soudní řád stanoví podmínky, za nichž soud může jednat a rozhodnout ve věci samé. Nedostatek některé podmínky nebo její zánik v průběhu řízení má procesní následky závislé na tom, zda jde o nedostatek podmínky odstranitelný či neodstranitelný. Vždy však nedostatek některé z podmínek řízení způsobuje, že soud nesmí vydat meritorní rozhodnutí, dokud nedojde k jeho odstranění. Podmínkami řízení jsou tedy takové podmínky určené občanským právem procesním, bez jejichž splnění nemůže dojít k rozhodnutí ve věci samé. Proto zákon soudu ukládá přihlížet z úřední povinnosti, zda není dán nedostatek podmínek řízení, kdykoliv v již zahájeném řízení, tedy nejen na jeho začátku, ale rovněž po dobu celého dalšího průběhu řízení, a to i v rámci řízení o opravných prostředcích. Teorie procesního práva a ve shodě s ní i soudní praxe řadí mezi podmínky řízení podmínky na straně účastníka, tj. mimo jiné i způsobilost být účastníkem řízení.

24. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu dlouhodobě plyne závěr, že ztratí-li účastník řízení

způsobilost být účastníkem řízení v době až po zahájení řízení do jeho pravomocného skončení, posoudí soud podle povahy věci, zda má řízení zastavit nebo přerušit anebo zda v něm může pokračovat (§ 107 o. s. ř.). Naproti tomu pro nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení v den jeho zahájení soud může řízení jediné zastavit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. [26 Cdo 400/2001](#), ze dne 21. 2. 2000, sp. zn. 26 Cdo 361/2000, ze dne 25. 2. 1999, sp. zn. 2 Cdo 657/97, a ze dne 13. 3. 1998, sp. zn. 2 Cdo 1056/96). Odvolací soud proto nepochybil, když na základě zjištění, že v době zahájení řízení žalobce neměl způsobilost být účastníkem soudního řízení, neboť byl již téměř čtyři měsíce po smrti, zvažoval, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž mohl jednat.

25. Odvolací soud také správně uzavřel, že postup soudu prvního stupně, kterým podle § 107 o. s. ř. rozhodl o procesním nástupnictví, byl nesprávný. V uvedeném ustanovení se upravuje postup soudu za situace, kdy účastník ztratí způsobilost být účastníkem řízení během řízení, tj. v období od jeho zahájení do jeho pravomocného skončení, a z toho vyplývající tzv. procesní nástupnictví. Jestliže osoba již před zahájením řízení zemřela, nemohla vstoupit do procesních vztahů, které se zakládají podáním žaloby u soudu, neboť jí od počátku řízení chyběla způsobilost být účastníkem řízení. Nedostatek podmínky řízení tu byl již při zahájení řízení a jedná se o nedostatek neodstranitelný, který může vést pouze k zastavení řízení, k procesnímu nástupnictví dojít nemůže (srov. David, L., Ištváněk, F. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2009, s. 489). Uvedené závěry se obdobně prosadí i v případě návrhu na přistoupení dalšího účastníka do řízení či návrhu na záměnu účastníků (k tomu přiměřeně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2401/2003](#), ze dne 27. 5. 2010, sp. zn. [30 Cdo 792/2010](#), nebo ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. [32 Cdo 544/2008](#)).

26. Těžiště dovolacího přezkumu proto tkví v zodpovězení otázky, zda dlouhodobě ustálené závěry výše nastíněné judikatury týkající se výkladu procesního institutu podmínek řízení a absence tzv. procesní subjektivity žalobce v den zahájení řízení, jež vedou k potřebě zastavení řízení, jsou, jak dovozuje dovolatel, modifikovány zněním § 20 odst. 6 zákona o advokacii, popř. zněním § 449 odst. 1 o. z., či nikoliv.

27. Ustanovení § 449 o. z. v prvním odstavci přejímá text § 33b odst. 6 dříve účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013. Zemře-li zmocnitel anebo vypoví-li zmocněnec plnou moc (jde pouze o tyto dva případy), je zmocněnec s ohledem na zabezpečení ochrany zájmů zmocnitele, resp. jeho právního nástupce (dědice), povinen učinit ještě vše, co nesnese odkladu (jde o tzv. neodkladné právní úkony, z jejichž povahy vyplývá, že je nemůže vykonat zmocnitel, takže by mu, resp. jeho právnímu nástupci, mohla vzniknout újma na právech). Právní úkony učiněné v tomto období po smrti zmocnitele či po vypovězení plné moci zmocněncem, tj. v období, kdy plná moc zanikla, mají stejné právní účinky, jako kdyby zastoupení i nadále trvalo (v odborné literatuře srov. Švestka, J. In: Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník I, II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 309.)

28. Uvedené zákonné ustanovení je třeba vnímat nikoliv izolovaně, nýbrž v souvislosti se zněním § 15 odst. 1 o. z., podle něhož právní osobnost je způsobilost mít v mezích právního řádu práva a povinnosti, a s § 17 odst. 1 větou první o. z., podle níž práva může mít a vykonávat jen osoba. Přitom podle § 23 o. z. má člověk právní osobnost od narození až do smrti. Jestliže § 436 odst. 1, věta první o. z. stanoví, že kdo je oprávněn právně jednat jménem jiného, je jeho zástupcem a že ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému a občanský zákoník současně nepřiznává právní osobnost (způsobilost mít práva a povinnosti) zemřelé fyzické osobě, je nasnadě, že ani v případě postupu podle § 449 odst. 1 o. z. nemůže v takovém případě zástupce jednat za zemřelého zmocněnce, nýbrž, při splnění dalších zákonných podmínek, jeho jednání musí být činěno již jménem právních nástupců, jež má také podle osnovy zákona zavazovat. To platí zcela i pro obdobně koncipovanou úpravu provedenou v § 20 odst. 6 zákona o advokacii. Tentýž závěr lze nepřímo

dovodit i z odborné komentářové literatury, podle níž „zaniklo-li zmocnění výpovědí, dopadají účinky neodkladného právního jednání zmocněnce na zmocnitele. Zaniklo-li zmocnění smrtí zmocnitele, dopadají účinky neodkladného jednání zmocněnce na dědice zmocnitele, nevylučuje-li to povaha věci“ (srov. Uhlíř, D. In: Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2020, ISSN: 2336-517X).

29. Nejvyšší soud poukazuje i na obdobně konstruovanou právní úpravu provedenou v § 1022 císařského patentu č. 946/1811 Sb. z. s., obecný zákoník občanský, ve znění účinném do 31. 12. 1950, podle něhož platilo, že zpravidla se plná moc ruší jak smrtí zmocnitelovou, tak zmocněncovou. Nedá-li se však začatá věc přerušit bez zřejmé újmy dědiců, nebo vztahuje-li se plná moc i na případ zmocnitelovy smrti, má zmocněnec právo i povinnost věc skoncovat. Přitom i předválečná judikatura k výkladu citovaného ustanovení stála pevně na stanovisku, že neodkladné úkony činí zmocněnec namísto zemřelého zmocnitele již jménem dědiců. V usnesení bývalého Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 1942, sp. zn. R I 147/42, bylo vysvětleno, že „řízení zahájené v knihovní žádosti, došlé na soud teprve po smrti navrhovatele, je zmatečné, třeba navrhovatel podal knihovní žádost zmocněncem s plnou mocí, vztahující se i na případ jeho smrti a na jeho dědice, nebo třeba se začatá věc nedá přerušit nebo odložit bez zřetelné újmy dědiců. V tomto případě by zmocněnec měl ovšem právo i povinnost věc dále vést a ji skoncovat, musil by tak však učinit již jménem pozůstalosti nebo dědiců, nikoliv jménem zemřelého, jenž sám nebyl již jako účastník způsobilý jednat před soudem, ani nakládati předmětem, jehož se zápis týkal“.

30. V té souvislosti není k vyvrácení argumentace dovolatele rovněž bez významu, že okolnost, kdy ten, kdo v řízení vystupoval jako účastník, neměl způsobilost být účastníkem řízení, představuje v případě vydání meritorního rozhodnutí podle současné procesní úpravy zásadní, tzv. zmatečností vadu řízení [§ 229 odst. 1 písm. b) o. s. ř.].

31. Odtud plyne, že ani § 449 odst. 1 o. z. a ani § 20 odst. 6 zákona o advokacii nepřiznávají zmocniteli po jeho smrti právní osobnost a ani jinak nepředstavují modifikaci procesního pravidla, podle něhož způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává (§ 19 o. s. ř.).

32. Měl-li proto zmocněnec za to, že je jeho povinností k ochraně majetkových či jiných zájmů právních nástupců zemřelého zmocnitele učinit vše, co nesnese odkladu, měl tak činit již jménem těchto nástupců. Pokud mu nebyl znám jejich okruh (pokud ještě nebylo rozhodnuto o dědickém právu), měl žalobu podat jménem osob spravujících pozůstalost (správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, v úvahu přicházejícím dědicům spravujícím pozůstalost nebo jménem správce pozůstalosti, jehož jmenoval soud - k okruhu osob oprávněných spravovat pozůstalost srov. např. Vláčil, D. In: Svoboda, K., Tlášková, Š., Vláčil, D., Levý, J., Hromada, M., Bílý, M., Pirk, T., Smolík, P., Trněná, K. Zákon o zvláštních řízeních soudních. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 331). I pokud by takových osob nebylo, pak z procesního hlediska nebylo vyloučeno v takovém případě podat žalobu jménem neznámých dědiců zmocnitele (k tomu přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. [21 Cdo 4947/2008](#), uveřejněné pod číslem 87/2012 Sb. rozh. obč.).

33. Vzhledem k tomu, že podání žaloby jménem zemřelé osoby představovalo důvod, pro který bylo dovolání zamítnuto, bylo již nadbytečné se v dovolacím řízení zabývat vzájemným vztahem § 449 odst. 1 o. z. a § 20 odst. 6 zákona o advokacii, tím méně, zda šlo vskutku o neodkladný úkon, zda byl učiněn včas a zda žalobou uplatněné právo na náhradu nemajetkové újmy mohlo na právního nástupce zemřelého zmocnitele vůbec přejít (srov. § 1475 o. z.). Řešení těchto parciálních otázek by příznivější rozhodnutí pro dovolatele nepřineslo. Jelikož se dovolateli nepodařilo v hranicích otázek otevřených k dovolacímu přezkumu zpochybnit správnost právních závěrů odvolacího soudu, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

34. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se dovolací soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. zabýval též tím, zda existují zmatečnostní vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existence takových vad však shledána nebyla a dovolatel je v podaném dovolání ani neohlašoval.